

lige Tilfælde ogsaa meget lette Bestyrelsen sin Opgave.

Forøvrigt, hvad nu Skolen angaaer, da kan jeg ikke give den ærede Forsamling en klarere Afbildning af dens Existentis end den, som den omdeelte Plan udviser, og Skolen er hverken i en bedre eller ringere Form, end der er oplyst, og Sandheden er det. Desuden har jeg modtaget Breve fra nogle af Interessenterne, hvori de oplyste mig om, at Underviisningen gaaer meget godt og tilfredsstillende. Jeg kan saaledes ikke give den høitagede Forsamling et større Beviis paa mine alvorlige og velmeente Bestræbelser for at fremme denne vigtige Sag end det, jeg har viist saavel ved min Virksomhed som ved mine Opoffrelser for Sagen. Det er en Sag, der har været Gjenstand for min Overveielse, længe før jeg kom paa Rigsdagen, og jeg har jo som bekendt forfulgt dette Princip, indtil det i en vis Skikkelse vandt Forsamlingens Bifald. Og det glæder mig, at Sagen er kommen til det Standpunkt, hvorpaa den nu er, og Intet skal endnu glæde mig mere, end vedblivende at virke til Sagens fremtidige Fuldstændiggjørelse. Jeg har nu den Mening, at en saadan Sag trives sikkest og bedst under de Folks Bestyrelse og Veiledning, som elste den, og jeg vilde derfor ønske, at saadanne Sager aldrig skulde blive bestyrede eller controllede af Mand, som ikke elste den.

Forøvrigt kan jeg ikke nægte, at det jo forekom mig noget besynderligt, at jeg forrige Rigsdag skulde døie saa meget for at faae dette Princip anerkjendt her i Forsamlingen, skjøndt jeg nu ved at tænke nøiere over Sagen gjerne vil indrømme, at den ærede Forsamling dengang kunde have nogen Grund til Betænkkelighed, idet der ingen Facta forelaae. Forsamlingen kunde jo dengang ikke med Visshed vide, hvorvidt min Interesse eller Iver for Sagen hidrørte fra en virkelig Følelse for Sagens Fremme, eller fra at ville opstille en vis Vigtighed. Men da nu et bestemt Factum foreligger, haaber jeg, at den ærede Forsamling eller den høitagede Minister vil indrømme mig det efter min Anskuelse yderst sparsomme Forlangende. Jeg nægter ikke, at

naar jeg seer hen til hvad jeg agter at anvende Pengene til, saa kan denne Sum være knap nok; men jeg har hele mit Liv været noget vant til at kunne udrette ikke saa lidt med Lidet, og saafremt Forsamlingen vil indrømme mig disse 75 Rbd. mere, end jeg har løste om, saa vil jeg see at anvende dem saa godt, som jeg kan, og bringe saa Meget derud af til Skolens Fordeel, som det er mig muligt. Jeg har skrevet til Comitteen og bedet den om, at gaae ind paa dette Forslag; men det gjør mig ondt, at den ærede Comitee ikke fandt, at dette Forslag var saa smukt og hensigtsmæssigt, som jeg vilde have ønsket. Da jeg har fremsat denne Begjæring for den ærede Forsamling, saa skylder jeg ogsaa noget nærmere at oplyse, hvorledes og hvortil jeg agter at bruge disse Penge. Jeg agter for det Første at bruge nogle deraf til en Forhøielse i Lærerens Løn, og for det Andet vilde jeg gjerne, saafremt det var mig muligt, have det meget saaledes, at der til næste Aar kunde indrettes enkelte, om ikke aldeles Fripladser, saa dog med en Rettelse for et Par af de mindst formuende af Eleverne, og endelig for det Tredie har jeg allerede forberedt et lille Have-Anlæg paa imellem 2—3 Skjæpper Lands Størrelse, som jeg agter til næste Foraar at anvende som en Underviisningsgreen ved Skolen. Det er Noget, jeg i den Egn lægger overordentlig stor Vægt paa, at Elever paa den Alder kunne faae Leilighed til at øve sig noget i Havedyrkning og Træplantning; men, for at man kan anvende dette som en Underviisningsgreen til enkelte Tider i Sommerhalvaaret, udfordres, at man maa holde en i dette Sag sagkyndig Mand, og hertil kommer, at Planterne i den Egn ikke alene ere noget kostbare, men ogsaa vanskelige at erholde. Det er de Grunde, hvorfor jeg har tilladt mig at fremsætte Begjæringen om disse 75 Rbd. mere, end der ved foremeldte Skrivelse er stillet i Udfigt til næste Aar. Jeg kunde jo af samme Grunde have havt Brug for en noget liggende Sum til dette Aar; men den forrige ærede Minister har ikke troet at kunne indrømme det, og hvorvidt den nuværende høitagede Kultusminister troer at kunne indrømme